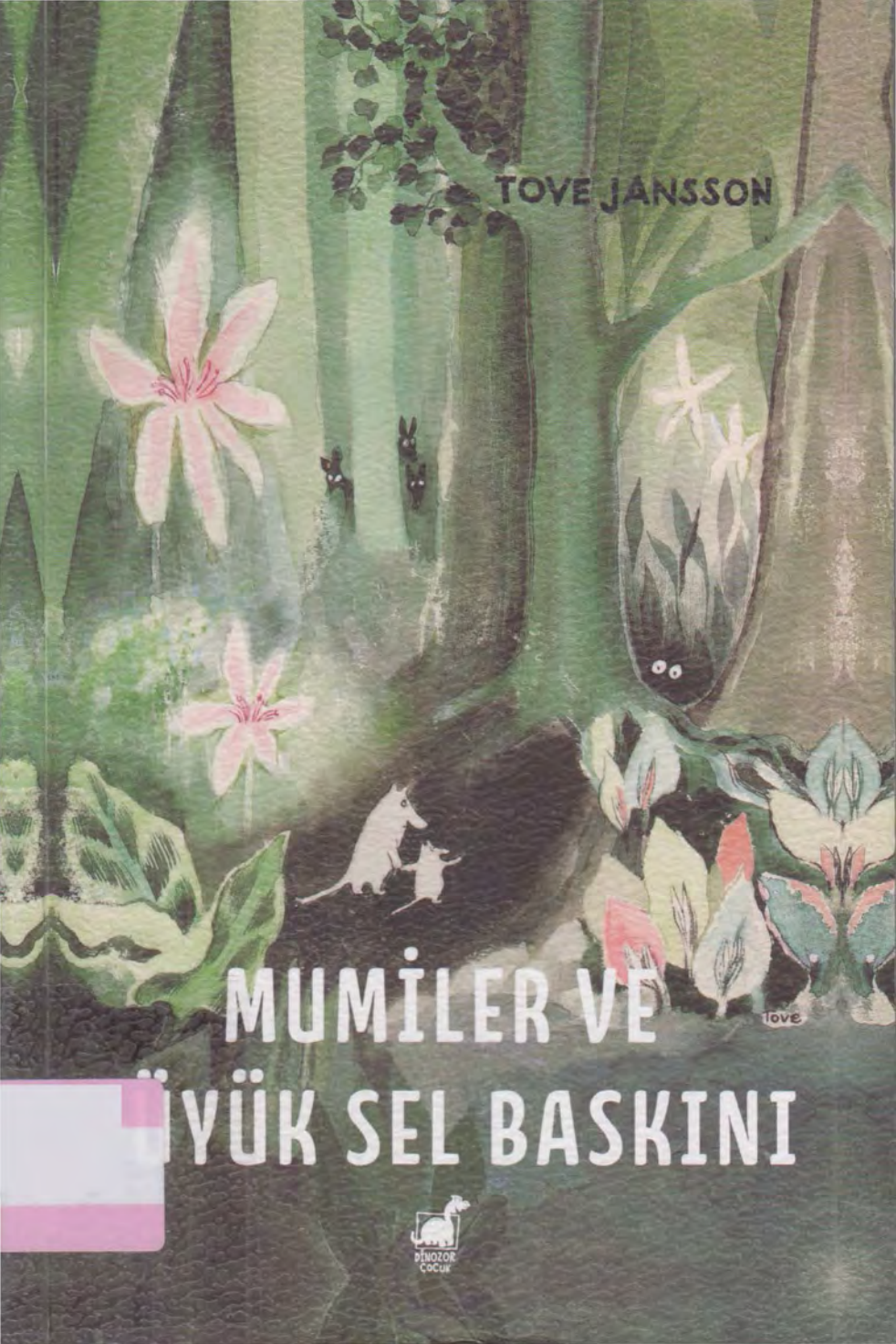

TOVE JANSSON
MUMİLER VE
YÜK SEL BASKINI
tove
DİNOZOR ÇOCUK

Tove Jansson

Tove Jansson (1914-2001) Finlandiya İsveçlisi heykeltıraş bir babayla, İsveçli çizer bir annenin kızı olarak dünyaya gelmiştir. İki erkek kardeşi de sanatçı olan Tove'nin çocukluğu bohem bir burjuva çevrede geçmiştir. Yazlarını geçirdikleri Finlandiya Körfezi'ndeki takımadalar, Mumi kitaplarında resmettiği çevreye ilham vermiştir.

Her zaman sanatçı olmayı istemiş olan Tove, Stockholm, Helsinki ve Paris'te değişik sanat okullarında eğitim almıştır. Otuzlu ve kırklı yıllarda savaş yıllarındaki gündelik hayatı ve politikacıları hicveden karikatürleriyle ünlenmiştir.

1945 yılında yayımladığı bu ilk Mumi kitabı *Mumiler ve Büyük Sel Baskını*'nda Garm dergisinde çizdiği figürlerden yararlanmıştır. Kendi deyimiyle ilk başta bir oyun olarak başlayan yazarlığı, daha ilk kitabından itibaren ciddiyet kazanmış, *Kuyruklu Yıldız Geliyor*'la devam eden Mumi serisi sekiz kitaba çıkmıştır. Bu serinin üçüncü kitabı *Büyücünün Şapkası*'yla büyük bir başarı sağlayarak ünlü çocuk kitapları yazarları arasına katılmıştır. Ellinin üzerinde dile çevrilen Mumi kitapları tiyatro, sinema ve operaya uyarlanmıştır.

Tove Jansson

Mumiler ve Büyük Sel Baskını

Ayrıntı: 1186
Dinozor Çocuk: 49

Mumiler ve Büyük Sel Baskını
Tove Jansson

Orijinal Adı
Småtrollen Och den Stora Översvämningen

Resimleyen
Tove Jansson

İsveççeden Çeviren
Zeynep Tamer

Dizi Editörü
Nihal Ünver

Yayıma Hazırlayan
Nihal Ünver

© Tove Jansson, 2018, Moomin Characters™

Son Okuma
Ayten Koçal

Kapak Tasarımı
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt
Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul - Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 33160

ISBN 978-605-5648-48-0
SERTİFİKA NO: 10704

Birinci Basım: Mayıs 2018
Baskı Adedi: 2000

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/dinozorcocuk facebook.com/dinozorcocuk instagram.com/dinozorcocuk

Tove Jansson

Mumiler ve Büyük Sel Baskını

Tove

Önsöz

Yıl 1939, kış ayları, savaş zamanıydı... Bütün iş güç durmuştu ve resim çizme uğraşım, bütünüyle gereksiz bir çabaymış gibi görünüyordu.

Aniden, "bir varmış, bir yokmuş ..." ile başlayan bir şeyler yazma isteğine kapılmam anlaşılır bir şeydi belki de. Ve bu girişin devamı kaçınılmaz olarak bir masal olmalıydı. Ama ben öykümde prensleri, prensesleri ve küçük çocukları kullanmaktan kaçındım. Onlar yerine en bilinen karikatürlerimdeki tepkili karakterleri tercih ettim ve onları "Mumiler" olarak adlandırdım.

1945 yılına kadar taslak halinde olan hikâyem unutulup gitti. Sonra bir arkadaş gelip, onun bir çocuk kitabı olabileceğini söyledi. Kitabı tamamlayıp, resimlerle ışıklandıracaktım. Belki o zaman kitabı okurlardı.

Kitabın, Mumiş'le ve onun babasını arama serüveniyle ilgili bir ismi olmalı diye düşünüyordum, aynı Kaptan Grant'ın bulunma hikayesi gibi... Ancak yayınevi okuyucuların daha iyi anlayacaklarını düşünerek Mumiler ve Büyük Sel Baskını'nda de karar kıldı.

Öykü çocukluğumda okuyup sevdiğim kitaplardan izler taşıyor. Biraz Jules Verne'den, biraz Collodi' den (mavi saçlı kız) ve bunun gibi daha niceleri... Neden olmasın ki zaten?

Sonuçta bu benim ilk "mutlu son"um oldu!

Tove Jansson

Ağustos ayının sonlarında bir öğleden sonra, Mumiş ile Mumi Anne büyük ormanın içlerine doğru yürüyordu. Çıt çıkmıyordu ve ağaçların arasına alacakaranlık şimdiden çökmüş gibiydi. Yanıp sönen lambalar misali ışıklarıyla etrafı aydınlatan devasa çiçekler vardı her yanda. En uzakta gölgelerin arasında küçük küçük yeşil noktacıklar hareket ediyordu.

"Bunlar ateşböcekleri" dedi Mumi Anne, ancak durup onlara yakından bakmak için hiç zamanları yoktu. Kış gelmeden evlerini yapacakları güzel ve sıcak bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Mumiş soğuğa karşı dayanıksızdı; bu nedenle ev en geç ekim ayında hazır olmalıydı.

İlerilere, uzaklara ve daha uzaklara, sessizliğin ve karanlığın içine doğru yürüdüler. Bir süre sonra Mu-

miş korktuğunu hissetti ve annesine fısıldayarak, "Burada tehlikeli hayvanlar var mıdır anne?" diye sordu. "Pek sanmıyorum" dedi annesi, "ama biz yine de daha hızlı yürüyelim. Tehlikeli bir hayvan gelse bile, çok küçük olduğumuz için fark edileceğimizi zannetmem."

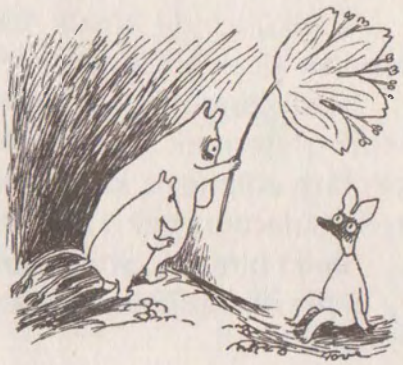
Mumiş, birden annesinin kolundan sertçe tuttu. "Bak!" dedi. Korkusundan kuyruğu kaskatı olmuştu. Gölgelerin arasından, bir ağaç gövdesinin arkasından bir çift göz onlara doğru bakıyordu. Mumi Anne önce korktu ancak sonra sakince, "Bu çok küçük bir hayvan. Dur bakalım, üzerine ışık tutacağım. Şeyler karanlıkta, olduğundan daha ürkütücü görünür gözümüze" dedi.

Çok ışık veren çiçeklerden birini koparak gölgeye doğru tuttu ve etrafı aydınlattı. Böylelikle orada oturanın küçücük bir hayvan olduğunu anladılar. Hayvan biraz ürkek olsa da dost canlısı görünüyordu. "Hah, işte gördün mü!" dedi Mumi Anne.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Küçük Hayvan.

"Ben Mumiş" diye yanıtladı Mumiş yeniden cesaretini toplayarak. "Bu da annem. Umarım seni rahatsız etmedik." (Öyle görünüyordu ki annesi Mumiş'e nazik olmayı öğretmişti.)

"Yoo önemli değil" dedi Küçük Hayvan. "Burada melankolik bir halde oturuyordum. Arkadaşa hasretim. Çok aceleniz var mı acaba?"

"Evet" dedi Mumi Anne. "Kendimize ev yapmak için güzel, güneşli bir yer aramakla meşgulüz ama belki bizimle gelmek istersin?"

"Gelebilir miyim?"

diye sordu Küçük Hayvan ve onlara doğru atıldı. "Yolumu kaybettim ve bir daha güneşi görebileceğime inanmıyordum!"

Böylece yola üçü birlikte devam etti. Yanlarına yolu aydınlatması için büyük bir lale almışlardı. Fakat çevreleri giderek karanlığa gömülüyordu. Çiçeklerin ağaç altında aydınlatma güçleri oldukça zayıflamıştı ve sonlara doğru geriye kalanlar da söndüler. Hemen önlerinde parlak, siyah renkte bir su vardı. Hava boğucu ve soğuktu. "Üff! Bu çok korkunç" dedi Küçük Hayvan. "Bataklık burası. İçine girmeye cesaret edemem."

"Neden?" diye sordu Mumi Anne.

"Çünkü içinde Büyük Yılan yaşıyor" dedi Küçük Hayvan alçak bir sesle ve etrafını kolaçan etti.

"Hadi canım!" dedi Mumiş. Kendini cesur biri olarak göstermek istemişti. "Çok küçük olduğumuz için fark edilmeyiz ki. Cesaretimiz yoksa gün ışığını nasıl bulacağız peki? Gel hadi."

"Belki birazcık girebilirim" dedi Küçük Hayvan.

"Ama dikkatli olun. Herkes kendi başının çaresine baksın!"

Ses çıkarmamaya özen göstererek, uzun adımlarla bir bitki öbeğinden diğerine geçtiler. Fokurdayan karanlık çamurdan tıslama sesleri geliyordu ama lalenin ışığı kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyordu. Birden Mumiş'in ayağı kaydı, neredeyse suya düşecekti, neyse ki Mumi Anne son anda onu yakaladı.

"Yolun geri kalanına botla devam etmeliyiz. Ayakların ıslanmış. Kesin hastalanacaksın" dedi ve çantasından bir çift kuru çorap çıkardı. Sonra Mumiş'i ve Küçük Hayvan'ı büyük, yuvarlak bir nilüfer yaprağının üzerine koydu. Üçünün de kuyruğu sandalda kürek çekiyormuşçasına suyun içindeydi. Bu sayede bataklığın üzerinde dümdüz ilerleyebiliyorlardı. Hemen altlarında koyu renkli birtakım yaratıklar, ağaç köklerinin arasından bir yukarıya bir aşağıya doğru yüzüyor, su sıçratıp, dalışlar yapıyorlardı. Sinsi bir sis bulutu peşlerindeydi. Küçük Hayvan birden, "Ben eve gitmek istiyorum" dedi. Mumi Anne titrek bir sesle, "Korkma Küçük Hayvan. Şimdi hep birlikte güzel bir şarkı söyleyeceğiz" derken, lalenin ışığı sönüverdi. Her yer zifiri karanlığa gömüldü. Karanlığın içinden bir tıslama sesi geldi, altlarındaki nergis yaprağı sallandı. "Hızlı, hızlı" diye bağırdı Mumi Anne. "Bu gelen Büyük Yılan'ın ta kendisi."

Kuyruklarını daha da derine daldırıp, bütün güçleriyle yaprağı sürüyorlardı. Sular önlerinden akıp giderken arkalarından gelen yılanı görebiliyorlardı.

Yılan kötü yürekli bir şeydi sanki, sarı sarı gözleriyle onlara acımasızca bakıyordu.

Güçleri yettiği kadar kürek çekmeye devam ettiler ama yılan çoktan yetişmişti. Ağzını açınca uzun ve kıvrak dilini gördüler. Mumiş elleriyle gözlerini kapatıp bağırdı: "Anneeee!" Yılan gelip onu yutar diye bekledi; ama hiçbir şey olmadı. Dikkatlice parmaklarının arasından baktı. Çok tuhaf bir şey olmuştu. Laleleri yeniden ışık veriyordu. Bütün yaprakları tek tek açılmıştı ve tam ortasında parlak mavi saçları topuklarına kadar uzanan bir kız duruyordu. Lale daha da güçlü parlamaya başladı. Işıktan gözleri kamaşan yılan öfkeyle tısladı ve gerisingeri dönerek çamurun içinde kayboldu.

Mumiş, Mumi Anne ve Küçük Hayvan oldukça gerginlerdi ve şaşkınlıktan uzun bir süre konuşamadılar.

Sonunda Mumi Anne ciddiyetini koruyarak, "Yardımınız için çok teşekkür ederiz, güzel hanımefendi" dedi. Mumiş ise şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olan Mavi Saçlı Kız'ı şimdiye kadar hiç eğilmediği kadar eğilerek selamladı.

"Sürekli bu lalenin içinde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Küçük Hayvan utangaç bir tavırla. "Evet. Burası benim evim" dedi kız. "Bana Laliş diyebilirsiniz."

Bataklığın diğer yarısına doğru yavaşça kürek çektiler. Buralar eğrelti otlarıyla doluydu. Mumi Anne uyumaları için yosunların içinde bir yuva yaptı. Mumiş annesinin yanına uzanıp, bataklıktaki kurbağaların şarkılarını dinlemeye koyuldu. Gecenin ıssızlığında her yerden tuhaf sesler geliyordu. Mumiş'in uykuya dalması haliyle her zamankinden daha uzun sürdü.

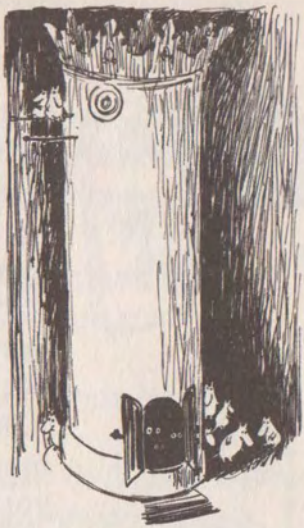

Ertesi sabah Laliş önde, diğerleri arkada kaldıkları yerden yürümeye başladılar. Laliş'in mavi saçları parlak gün ışığıymış gibi etrafı aydınlatıyordu. Eğimi giderek artan yol sonunda dikleşip bir tepe haline geldi. Tepe o kadar yüksekti ki ucunu bucağını göremiyorlardı. "Yukarıda yeterince gün ışığı vardır" dedi Küçük Hayvan güneşi tekrardan görebilmenin umuduyla. "Çok üşüyorum."

"Ben de" dedi Mumiş ve hapşırdı.

"Böyle olacağı belliydi zaten. Nezle oldun işte. Ben ateş yakayım, sen de şuraya otur lütfen" dedi Mumi Anne ve bir araya getirdiği bir yığın kuru dalı Laliş'in saçından bir kıvılcım alarak tutuşturdu. Sonra dördü birlikte oturdular. Kulakları Mumi Anne'nin anlattığı hikâyelerde, gözleri de ortada yanan ateşteydi. Mumi Anne onlara küçüklüğünün nasıl geçtiğini ve Mumilerin yaşayacak bir yer bulmak için ürkütücü ormanlarda ve bataklıklarda seyahat etmek zorunda kalmadığı zamanları anlattı.

O zamanlar, trollerle birlikte insanların evlerinde, en çok da

şöminelerin arkasında yaşıyorlardı. "Kimimiz hâlâ şömineli evlerde yaşamaya devam ediyoruz" dedi Mumi Anne. "Merkezi ısıtma sistemi hoşumuza gitmiyor."

"Peki, insanlar bizim varlığımızdan haberdar mıydı?" diye sordu Mumiş. "Bazıları" dedi Mumi Anne, "yalnız kaldıklarında, bazen sırtlarından aşağıya süzülen soğuk bir ürpertide hissederlerdi bizi."

"Babam hakkında da bir şeyler anlat" dedi Mumiş.

"Baban eşine az rastlanır bir Mumi'ydi" dedi Mumi Anne, düşünceli ve üzgün görünüyordu. "Her zaman bulunduğu yeri değiştirip, bir şömineden diğerine geçerdi. Yerinden hiçbir zaman memnun olmazdı. Bu nedenle minik gezginler Hatifnatlarla birlikte ortadan kayboldu."

"Hatifnatlar nasıl canlılardır peki?" diye sordu Küçük Hayvan.

"Bir çeşit küçük, hayvan kökenli troller" diye açıkladı Mumi Anne. "Büyük bir çoğunluğu görünmezdir. Bazen insanların evlerinde yerin altında bulunurlar. Akşamları sessizlik çökünce, minik adımlarla oradan oraya yürüdüklerini duyarsın. Büyük bir çoğunluğu dünyayı dolaşır, hiçbir yerde kalmaz ve hiçbir şeyi umursamazlar. Bir Hatifnatın mutlu mu, kızgın mı, üzgün mü yoksa şaşkın mı olduğunu bilemezsin. Herhangi bir duyguları olmadığına eminim."

"Babam da bir Hatifnat mı oldu peki?" diye sordu Mumiş.

"Hayır, elbette olmadı. Ama onlarla beraber gitmesi için onu kandırdılar belli ki" dedi Mumi Anne.

"Onunla güzel bir günde buluşacağımızı düşünelim o zaman!" dedi Laliş. "Acaba o da mutlu olur muydu?"

Mumi Anne, "Kesinlikle olurdu. Ama bu dediğin bir türlü gerçekleşmiyor" dedi ağlayarak. Onunla beraber diğerleri de hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu oldukça üzüntü verici bir tabloydu. Bir taraftan da kendilerini üzen bambaşka şeyleri düşünerek gözyaşlarına boğuldular.

Laliş'in saçları üzüntüden bir anda soldu. Uzun bir süre böyle kalakaldılar, ta ki "Aşağıda ne diye ağlayıp duruyorsunuz böyle?" diye sertçe seslenen birini duyana kadar. Ağlamayı kesip çevrelerine bakındılar ancak konuşanın kim olduğunu anlayamadılar.

O sırada, tepenin üzerinden aşağı doğru ipten bir merdiven sarktı. Yaşlı bir adam başını uçurumun kenarından uzatıp, "Eee, ne oluyor?" diye bağırdı.

"Özür dileriz" dedi Laliş ve eğilerek adamı selamladı. "Ama efendim bilse-

niz her şey o kadar üzücü ki. Mumiş'in babası gitti. Üşüyoruz. Gün ışığına ulaşmak için tırmanmamız gereken bu tepeye bir türlü tırmanamıyoruz ve başımızı sokacak hiçbir yerimiz yok."

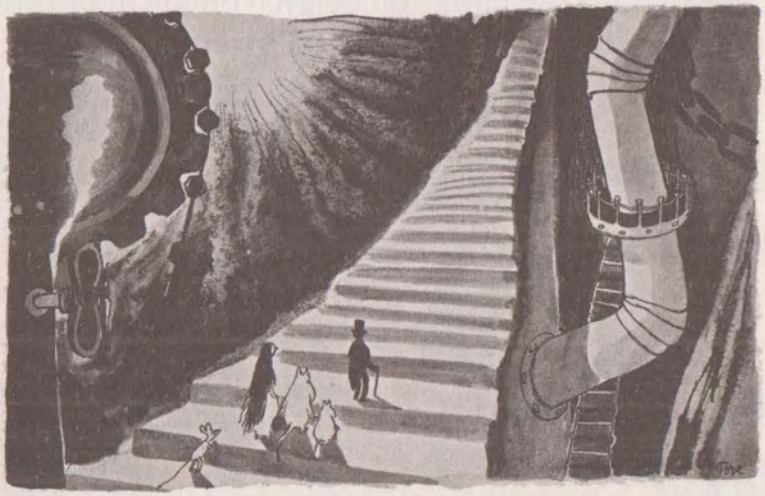
"Demek öyle" dedi yaşlı adam. "O zaman yukarıya, bana gelebilirsiniz. Aslına bakarsanız benim güneş ışığım en iyi güneş ışığıdır."

Bacakları kısa olan Mumiş ve Mumi Anne için yukarıya tırmanmak oldukça zordu.

"Ayaklarınızı temizlemelisiniz önce" dedi yaşlı adam ve arkalarından merdiveni yukarıya çekip, kapıyı sıkıca kapattı. Böylelikle tehlikeli hiçbir şey içeri giremezdi.

Hep birlikte, tepenin tam içine doğru süzülen, yürüyen bir merdivenle tırmanışa geçtiler.

"Bu yaşlı amcaya güvenme konusunda emin misiniz?" diye fısıldadı Küçük Hayvan. "Herkes başının çaresine baksın" diyerek kendini mümkün olduğu

kadar ufaltıp Mumi Anne'nin arkasına saklandı. O sırada onlara doğru yanan parlak bir ışık belirmişti. Merdiven, harikulade bir manzaraya doğru süzülüyordu. Ağaçlar renklerinden ötürü ışıl ışıldı ve üzerleri daha önce görmedikleri çiçek ve meyvelerle doluydu. Altlarında çimenlerin arasında parlak, beyaz kar tanecikleri vardı. "Ohoo!" diye bağırdı Mumiş ve kartopu yapmak için koşmaya başladı. "Dikkat et, soğuktur" diye seslendi Mumi Anne. Mumiş ellerini kara değdirdiğinde onların kar değil dondurma olduklarını fark etti. Ayaklarının altında çatlamış halde bulunan yeşil çimen ise güzel bir pamuk şekerinden yapılmıştı. Çayırların dört bir yanından gelen rengârenk, bol köpüklü ve çağıl çağıl akan dereler altın rengindeki kumsalın üzerine doğru dökülüyorlardı. Sulardan içmek için aşağıya eğilen Küçük Hayvan, "Bu yeşil bir limonata" diye bağırdı. "Evet evet, bunlar su değil, limonata." Mumi Anne ise sütü çok sevdiğinden bembeyaz bir derenin önüne doğru yürüdü. (Mumilerin çoğu sütü çok severdi, hele de biraz yaşlanmışlarsa.) Laliş ağaçtan ağaca koşarak, bir kucak dolusu çikolata taneciği ve karamel toplamıştı. Işıldayan meyvelerden birini koparmasıyla yerine hemen yenisi geliyordu.

Acılarını unutmuş, bu büyüleyiciyi bahçenin derinliklerine doğru koşturup duruyorlardı. Yaşlı adam yavaşça arkalarından onları takip ediyordu. Yaşadıkları şaşkınlık ve hayranlığı gördükçe keyifleniyordu. "Buradaki her şeyi ben yaptım" dedi adam, "güneşi de." O tarafa baktıklarında onun gerçekte güneş olmadığını, saçakları olan sarı kâğıttan yapılma çok büyük bir lamba olduğunu fark ettiler. "Demek öyle" dedi Küçük Hayvan. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Onun gerçek bir güneş olduğunu düşünmüştüm. Şu an fark ediyorum da biraz farklı ışıldıyormuş."

"Elimden gelenin en iyisi bu" dedi yaşlı adam, biraz gücenmişti. "Peki, bahçeyi sevdiniz mi?"

"Elbette sevdik" dedi Mumiş bir taraftan da küçük taşları yemekle meşguldü. (Aslında taşlar badem ezmesinden yapılmıştı.)

"Eğer burada benimle kalmak isterseniz size şekerden bir ev yaparım" dedi adam. "Bu yalnızlığın içinde yaşamak bazen benim için sıkıcı oluyor."

"Çok naziksiniz" dedi Mumi Anne. "Ancak kusura bakmayın lütfen, yola devam etmemiz gerekiyor. Kendimize gerçek güneş ışığı altında bir ev yapmak istiyoruz anlayacağınız."

Mumiş, Küçük Hayvan ve Laliş, "Hayır, lütfen kalalım!" diye bağırdılar.

Mumi Anne "Pekâlâ çocuklar. Hele bir durun bakalım" dedi ve uyumak için bir çikolata çalısının altına uzandı. Uyandığında fena bir inleme sesi duyuyordu. Mumi'nin karnının ağrıdığını hemen anlamıştı. (Çünkü bu durum Mumilerde çok olurdu.) O gün

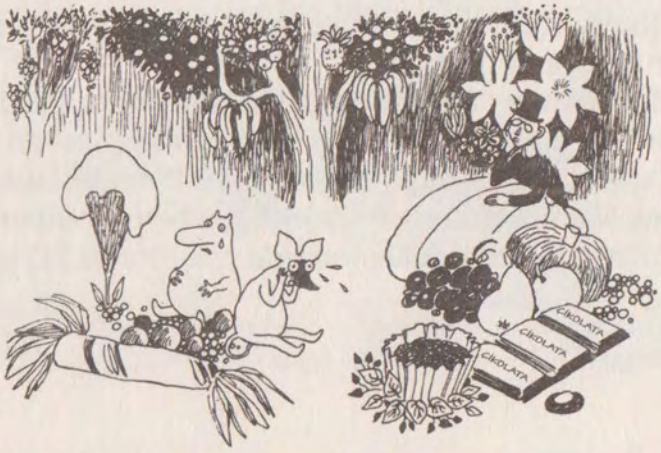

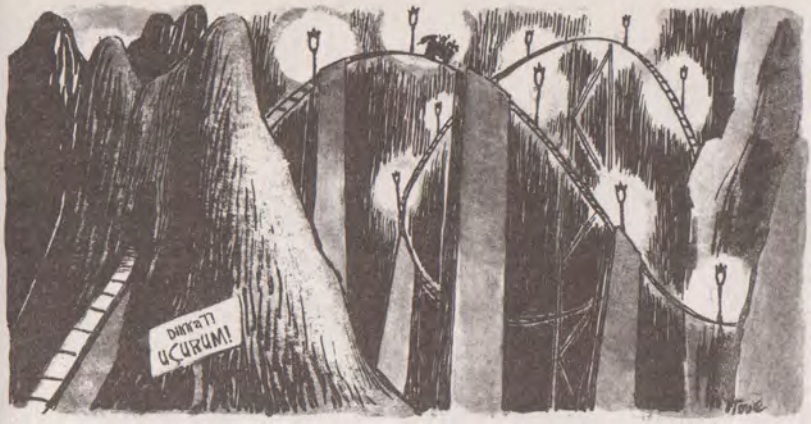
yediği şeylerden karnı şişmişti ve bu berbat bir ağrıya neden oluyordu. Hemen yanında oturan Küçük Hayvan'ın ise yediği tatlılardan dişleri ağrıyordu, diğerinden de beter durumdaydı. Mumi Anne onları azarlamadı, çantasından iki parça toz çıkararak birer tane uzattı ve yaşlı adama orada güzel, sıcak, sulu lapadan oluşan bir havuz olup olmadığını sordu.

"Hayır, maalesef yok" dedi adam. "Bir tane krema köpüklü var, bir de marmelatlı."

"Hımm" dedi Mumi Anne. "Siz de görüyorsunuz ki sıcak bir ev yemeğine ihtiyaçları var. Peki, Laliş nerede?"

"Güneş sürekli tepede olduğu için uyuyamadığını söyledi." Yaşlı Adam mutsuz görünüyordu. "Buradan hoşlanmamanız gerçekten üzücü."

Mumi Anne yine geleceklerini söyleyerek onu teselli etti. "Tekrardan temiz havaya çıkmamız lazım" dedi.

Bir eliyle Mumiş'i, diğer eliyle Küçük Hayvan'ı tutarak, Laliş'e seslendi.

Yaşlı adam nazikçe önerdi: "Sanırım en iyisi kaydırağa binip gitmeniz. Tepenin ortasından boylu boyunca aşağıya inerek güneş ışığının tam içine ulaştırır sizi."

"Teşekkürler" dedi Mumi Anne. "Hoşça kal."

Laliş de "Görüşürüz" diye seslendi. (Mumiş ve Küçük Hayvan kendilerini hâlâ kötü hissettikleri için hiçbir şey söyleyemediler.)

Yaşlı adam, "Önemli değil" dedi.

Ve böylece tepe boyunca baş döndürücü bir hızla kaydıraktan kayarak aşağıya indiler. Diğer taraftan dışarı çıktıklarında son derece sersemlemiş bir haldeydiler. Yerde uzunca bir süre oturup dinlendiler ve sonra çevrelerine bakındılar.

Hemen önlerinde güneş ışığının altında parıl parıl parlayan okyanus uzanmaktaydı. "Ben yüzmek istiyorum!" diye haykırdı Mumiş. Kendini artık iyi hissediyordu çünkü.

"Ben de" dedi Küçük Hayvan ve birlikte suyun üzerindeki güneşten yansıyan ışık çizgisine doğru koştular. Laliş saçının ışığı suda sönmesin diye onları tepeden bağladı ve diğerlerini takip ederek, dikkatli adımlarla yürüdü.

"Uff, çok soğukmuş" dedi.

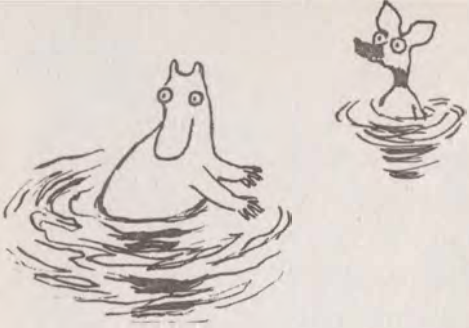
Mumi Anne, "Suda fazla kalmayın" diye seslendi ve hâlâ çok yorgun olduğu için uzanıp güneşlenmek istedi.

Ama o da ne! Kumsalda gezintiye çıkan bir karınca aslanı geldi yanına. "Burası benim kumsalım. Çekip gidin buradan" dedi. Çok kızgın görünüyordu.

Mumi Anne, "Bu dediğin mümkün değil. İşte bu kadar!" diye karşılık verdi.

Bunun üzerine karınca aslanı Mumi Anne'nin gözlerine kum atmaya başladı. Öyle çok eşeledi ki kumu, Mumi Anne gözlerini bile açamaz hale geldi. Eşelerken bir yandan da yaklaşa yaklaşa derin bir çukur oluşturdu. Nihayet çukurun dibinden karınca aslanının sadece gözleri görülmeye başladı. Mumi Anne'ye durmadan kum atmaya devam ediyordu. Çukurun içine doğru kayıp giden Mumi An-

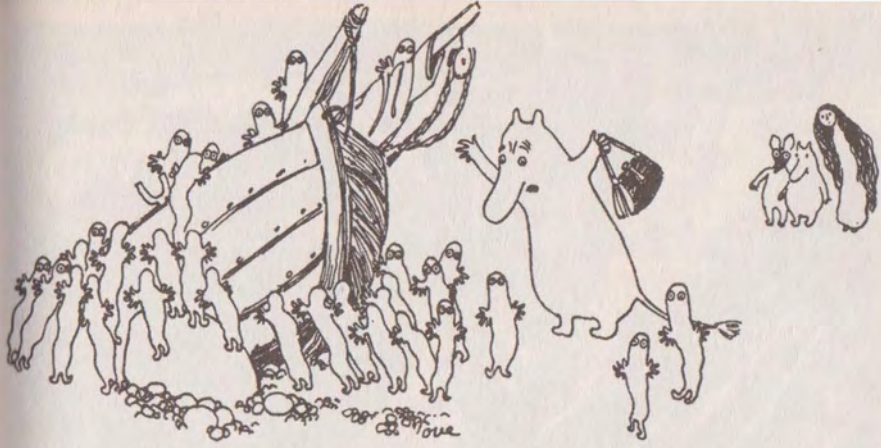

ne çaresizce yukarıya çıkmak için uğraşıyor, "İmdat, imdat!" diye bağırırken yuttuğu kumları tükürüyordu. "Kurtarın beni."

Mumiş annesinin sesini duyunca sudan fırlayarak çıktı ve elini onun kulaklarına atıverdi. Var gücüyle annesini çekerken karınca aslanına da demediğini bırakmıyordu. Küçük Hayvan ve Laliş de yardıma geldi ve sonunda Mumi Anne'yi çukurun kenarına çekmeyi başardılar. Mumi Anne çok korkmuştu. (Karınca aslanı büyük bir öfkeyle kumu kazmaya devam etti. Tekrardan yukarıya çıkıp çıkamadığını kimse bilmiyor.) Gözlerine kaçan kumları temizlemeleri ve sakinleşmeleri uzun zaman aldı. Yüzme hevesleri de kaçmıştı. En iyisi sahil boyunca yürümek ve bir tekne aramaktı. Güneş batmak üzereydi ve ufuk çizgisinin ötesinde kapkara bulutlar belirmişti. Bir fırtına kopacak gibiydi. Birden, kumsalın üzerinde, bir şeylerin hareket ettiğini fark ettiler.

Bir yığın küçük soluk renkli canlı bir yelkenliyi denize doğru itekliyordu. Mumi Anne onları uzun bir süre seyretti ve sonra haykırdı: "Bunlar gezginler, bunlar Hatifnatlar!" Gücü yettiği kadar koşar adım yanlarına gitti. Mumiş, Küçük Hayvan ve Laliş oraya vardıklarında Mumi Anne çoktan Hatifnatların arasına karışmış, heyecanla konuşuyor ve elini kolunu sallayarak sorular soruyordu. (Boyları Mumi Anne'nin ancak beline geliyordu.) Defalarca Mumi Baba'yı görüp görmediklerini sordu ancak Hatifnatlar yuvarlak ve renksiz gözleriyle ona kısacık bir bakış atarak, kayığı denize doğru iteklemeye devam ettiler.

"Ah!" diye bağırdı Mumi Anne. "Telaştan unutmuşum. Onlar ne konuşur ne de bir şey duyarlar."

Bunun üzerine kuma kocaman bir soru işaretiyle birlikte yakışıklı bir Mumi resmi çizdi. Ancak Hatifnatlar onu hiç umursamamıştı, kayıklarını denize doğru sürüp yelken açma derdindeydiler. (Gerçi anlatılanlardan bir şey anlamamaları da olasıydı. Çünkü Hatifnatlar oldukça kalın kafalıydı.)

Bulut kümeleri gökyüzünü büsbütün kaplamıştı ve dalgalar yükselmeye başlıyordu. Mumi Anne sonunda, "Onlarla beraber gitmekten başka çaremiz yok" dedi. "Kumsal kasvetli ve ıssız görünüyor. Ayrıca bir karınca aslanıyla daha karşılaşmak istemiyorum. Haydi çocuklar, kayığa atlayın bakalım."

"Bak ben hiçbir sorumluluk almam, ona göre" diye cevap veren Küçük Hayvan yine de onların peşinden kayığa atladı.

Dümende bir Hatifnat'la kayık denizde yol alıyordu. Gökyüzü gitgide kararıyor, denizden bembeyaz köpüklü dalgalar yükseliyor ve uzaklarda gök gür-

lüyordu. Laliş'in şiddetli rüzgârda dalgalanan saçları etrafa zayıf bir ışık saçıyordu.

"Yine korkuyorum" dedi Küçük Hayvan. "Sizi takip ettiğim için neredeyse pişman olmaya başladım."

"Hadi canım" dedi Mumiş. Ama içinden daha fazla bir şey demek gelmiyordu. Arada bir gelen daha büyük dalgalar kayığın ön ucundan içeri giriyordu.

Kayık iyice gerilmiş yelkeniyle büyük bir hızla ilerliyordu. Bazen dalgaların arasında dans eden bir denizkızı görüyorlardı, bazen de deniz trollerinden oluşan belli belirsiz bir sürü. Gök gürlemeleri artmıştı. Şimşekler gökyüzünü boydan boya yarıyordu.

"Beni deniz tuttu" dedi Küçük Hayvan ve Mumi Anne'nin başını tutup yardım etmesiyle kusmaya başladı. Güneş çoktan batmıştı ancak şimşeklerden gelen ışık sayesinde bir deniz trolünün kayığa yaklaşmak için durmaksızın çabaladığını fark ettiler.

Mumiş, "Merhabalar!" diye seslendi. Fırtınadan korkmadığını göstermek istiyordu.

"Sana da merhaba" dedi deniz trolü. "Bir yerden akraba olabilir miyiz acaba?"

"Evet, ne iyi olurdu aslında" diye kibarca cevapladı Mumiş. (Muhtemelen uzak bir akrabadır diye düşündü çünkü kendisi deniz trolüne göre çok daha güzel bir türden geliyordu.)

Laliş deniz trolüne, "Kayığa atla, yoksa bize yetişemeyeceksin" diye seslendi. Bunun üzerine deniz trolü güverte kenarından kayığın içine atladı ve bir köpek gibi üzerindeki suyu silkeledi.

"Hava harika" dedi. "Yolculuk nereye?"

"Neresi olursa... Bir kara parçası olsun da" diye yakındı Küçük Hayvan. Yüzü deniz tutmasından ötürü sapsarı kesilmişti.

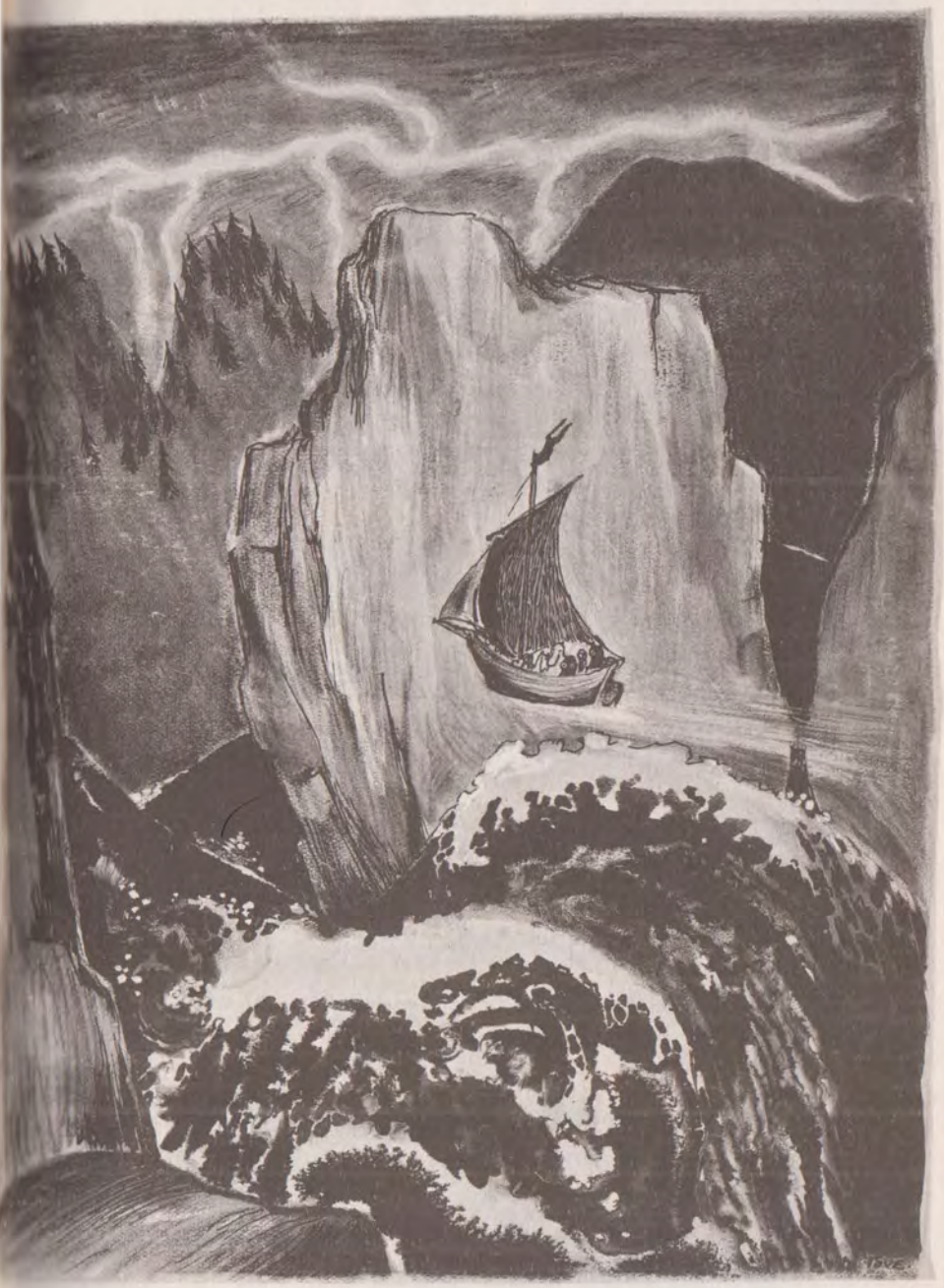
"O halde en iyisi dümene benim geçmem" dedi trol. "Bu tarafa doğru dümdüz bir rota izlemelisiniz."

Ve sonra dümende oturan Hatifnat'ı kenara iterek, kayığın rotasını değiştirdi. İlginçtir ki deniz trolünü yanlarına aldıklarından beri işleri son derece kolaylaşmıştı. Bot bir nevi dans ediyor, bazen dalgaların üzerinden büyük atlayışlarla ilerliyordu.

Küçük Hayvan artık daha mutluydu. Mumiş ise sevinç çığlıkları atıyordu. Sadece Hatifnatlar oturmuş, umarsızca ufka bakıp duruyorlardı. Bilmedikleri bir yerden diğer bilmedikleri bir yere varmak dışında bir şeyle ilgilenmiyorlardı.

Deniz trolü, "İyi bir liman biliyorum ama giriş kısmı oldukça dar olduğundan ancak benim gibi işinin ehli denizciler bunu başarabilir" diyerek yüksek sesle güldü ve dalgaların üzerinden çok büyük bir atlayış gerçekleştirdi. Çakan şimşeklerin altında kara parçasını görebilmişlerdi. Mumi Anne oranın vahşi ve korkutucu bir yer olduğunu düşündü.

"Yiyecek bir şeyler var mı peki?" diye sordu.

"Ne istersen var" dedi deniz trolü. "Tutunun şimdi, limana doğru giriyoruz."

O esnada kayık, iki yüksek kaya duvarının arasında kopan fırtınanın olduğu karanlık uçuruma doğru savrulmaya başladı. Suların kayalara çarpmasıyla etrafa bembeyaz köpükler saçılıyordu. Kayık, kayalıkların üzerine devrilecek gibi oldu ancak bir kuş edasıyla süzülerek bir lagün kadar yeşil ve sakin suları olan büyük limanın içine girmeyi başardı.

"Şükürler olsun" dedi Mumi Anne. Aslında başlangıçta deniz trolüne pek de güvenememişti. "Güzel bir yer gibi görünüyor."

"Bakış açınıza bağlı" dedi deniz trolü. "Mesela ben azgın fırtınaları daha çok seviyorum. En iyisi dalgalar küçülmeden tekrardan oraya doğru yola koyulayım" diyerek denizin içinde bir takla atıp gözden kayboldu.

Hatifnatlar bilmedikleri bir ülkeye geldiklerini görünce canlandılar. Bazısı kayığın gevşemiş yelkenlerini sararken, diğerleri kürekleri çıkarıp büyük bir hevesle çiçekli yeşil kumsala doğru yol alıyordu. Kayık kır çiçekleriyle dolu bir çayıra yanaştığında Mumiş elinde halatla aşağıya doğru atladı.

Mumi Anne oğluna, "Hatifnatları selamla ve bu yolculuk için onlara teşekkür et" dedi. Bunun üzerine Mumiş başını eğerek, Küçük Hayvan ise kuyruğunu sallayarak teşekkürlerini sundu.

Mumi Anne ve Laliş de karaya çıkana kadar onları selamlayarak ne kadar minnettar olduklarını ifade etti. Arkalarını dönüp tekrar baktıklarında Hatifnatlar çoktan yola koyulmuştu bile.

"Görünmez olmuşlar" dedi Küçük Hayvan. "İlginç bir halk."

Sonra dördü birden çiçeklerin arasına doğru ilerledi. Güneş doğmak üzereydi ve çiy tanelerinde sabah parlak ve ışıl ışıldı.

"Burada yaşamak isterdim" dedi Laliş. "Bu çiçekler, içinde yaşadığım yaşlı laleden çok daha güzeller. Ayrıca saçlarımın rengi onunla hiç de uyumlu değildi."

Küçük Hayvan birden eliyle işaret ederek, "Şuna bakın, gerçek altından yapılma bir ev" diye bağırdı.

Kırların ortasında uzun şeritler halindeki pencerelerinden güneş ışığının yansıdığı bir kule vardı. En üst kat bütünüyle camdandı ve oradan yansıyan güneş ışınları kırmızı sarı renkte ışıklar saçıyordu.

"Acaba kim oturuyordur orada?" dedi Mumi Anne. "Belki de uyandırmak için henüz erken."

"Ama ben fena halde acıktım" dedi Mumiş.

Küçük Hayvan ve Laliş de "Biz de acıktık" diyerek gözlerini Mumi Anne'ye diktiler.

Mumi Anne, "Tamam öyleyse" diyerek kulenin önüne doğru gitti ve kapıya vurdu. Bir süre sonra dış kapı açıldı. Kıpkırmızı saçlı bir oğlan, başını uzatıp "Yoksa tekneniz kaza mı yaptı?" diye sordu.

"Öyle de diyebiliriz" dedi Mumi Anne. "Ama kesin olan bir şey varsa, o da karnımızın zil çaldığı."

Bunun üzerine oğlan kapıyı ardına kadar açıp, "Buyurun, girin" dedi. Laliş'i görür görmez eğilerek onu selamladı çünkü daha önce böylesine güzel mavi saçlar görmemişti. Laliş de onu eğilerek selamladı. Oğlanın kırmızı saçlarının muhteşem olduğunu

düşünmüştü. Sonra hep beraber oğlanın ardından en tepedeki camlı kata kadar döne döne yükselen merdivene tırmandılar. O kattan dört bir yandan denizi görüyorlardı. Kule odasının ortasındaki masada bulunan büyük bir kâseden deniz pudinginin dumanı tütüyordu.

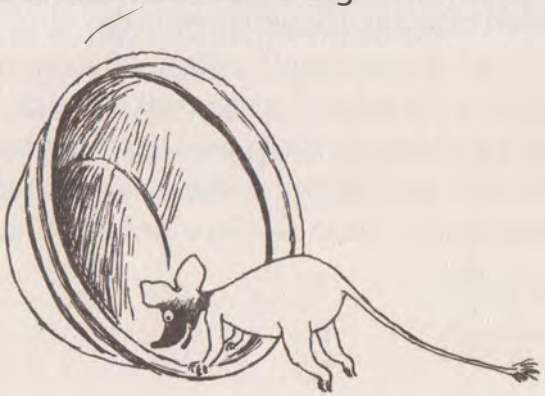
"Bu gerçekten bizim için mi?" diye sordu Mumi Anne.

"Evet, tabii ki" dedi oğlan. "Denizde fırtına olduğunda bir gözüm hep dışarıda olur. Fırtınadan kurtulup limanıma gelen herkese bu deniz pudinglerinden ikram ederim. Bu yüzden her daim hazırdır."

Hep birlikte masanın etrafına oturdular ve kısa bir süre içinde bütün kâseyi silip süpürdüler. (Küçük Hayvan bazen yol yordam bilmeyebiliyordu. Kâseyi masanın altına alarak tertemiz olana kadar yaladı.)

"Çok teşekkür ederiz" dedi Mumi Anne. "Kulenin tepesinde deniz pudingi ikram ettiğiniz çok sayıda kişi olmuştur diye düşünüyorum."

"Evet, öyle" dedi oğlan. "Dünyanın her köşesinden insanlar geliyor. Mumrikler, Deniz Hayaletleri, Küçük Sürüngenler ve Büyük Adamlar, Snorklar, Hemullar ve benzersiz fener balığı."

"Peki, Mumilere rast gelmediniz mi hiç?" diye sordu Mumi Anne. O kadar heyecanlanmıştı ki sesi titriyordu.

"Bir tane rastladım" dedi oğlan. "Geçen pazartesiydi, kasırgadan sonra."

"İşte o benim babam olabilir" diye çığlık attı Mumiş. "Peki, kuyruğu genellikle cebinde miydi?"

"Evet, aynen öyleydi" dedi oğlan. "Özellikle hatırlıyorum çünkü çok komik görünüyordu."

Mumiş ve annesi öyle çok sevinmişti ki hemen birbirlerine sarıldılar. Küçük Hayvan da zıp zıp zıplayarak "Yaşasın!" diye bağırdı.

Mumi Anne, "Nereye gitti peki? Özel bir şey söyledi mi? Nerede şimdi? Nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi" dedi oğlan. "Güneye doğru yol aldı."

"O zaman biz de hemen onun peşinden gitmeliyiz. Belki de yetişiriz" dedi Mumi Anne. "Acele edin çocuklar. Çantam nerede?"

Döne döne merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. Diğerleri ona zar zor yetişiyorlardı.

"Bekleyin" diye seslendi oğlan. "Bir dakika bekleyin." Onları dış kapının orada yakalamıştı.

"Kusura bakmayın. Doğru düzgün bir hoşça kal bile demedik" dedi Mumi Anne. Heyecandan yerinde duramıyordu. "Ama durumu anlıyorsun..."

"Mesele o değil" dedi oğlan. Yüzü tıpkı saçları gibi kıpkırmızı olmuştu. "Düşündüm de... Demek istiyorum ki, hani belki..."

"Evet, söyle çabuk" dedi Mumi Anne.

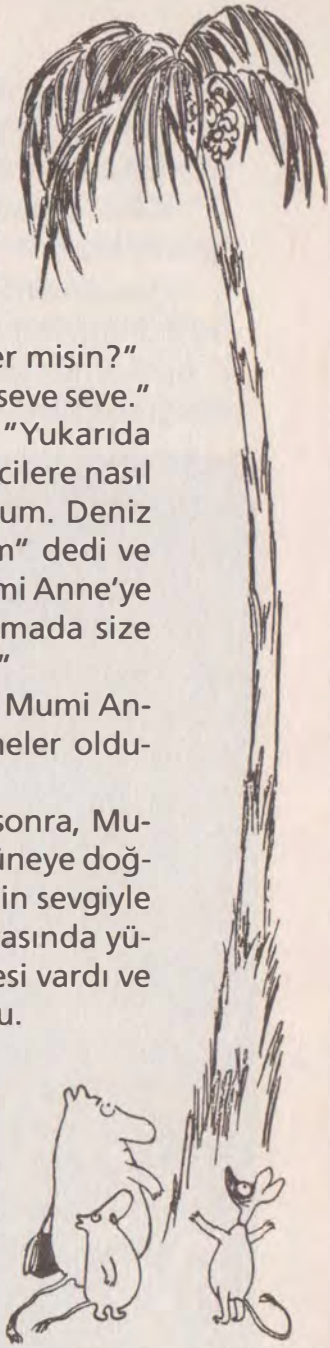
"Laliş" dedi oğlan. "Güzel Laliş. Burada benimle birlikte kalmak ister misin?"

Laliş hemen cevabını verdi: "Evet, seve seve." Mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Yukarıda oturup, cam kuleden saçlarım denizcilere nasıl görünür diye sürekli düşünüp durdum. Deniz pudingi pişirmede de oldukça iyiyim" dedi ve birden yüzünü endişeli bir halde Mumi Anne'ye çevirdi. "Elbette Mumi Baba'yı aramada size yardımcı olmayı çok isterdim ama..."

"Yoo. Biz üstesinden geliriz" dedi Mumi Anne. "İkinize birden mektup yazar, neler olduğunu haber ederiz."

Birbirlerine sarılıp veda ettikten sonra, Mumiş, Mumi Anne ve Küçük Hayvan güneye doğru yola koyuldular. Tüm gün Mumiş'in sevgiyle evirip çevirip incelediği çiçeklerin arasında yürüdüler, ancak Mumi Anne'nin acelesi vardı ve Mumiş'in durmasına izin vermiyordu.

"Hiç böyle acayip bir ağaç gördünüz mü?" diye sordu Küçük Hayvan. Korkunç uzun bir gövde ve tepesinde minicik bir salkım. Aptalca duruyor."

"Aptal olan sensin" dedi sabrının son sınırlarında olan Mumi Anne. "Ayrıca bunlar palmiye ağacı ve hep böyle olurlar."

"Nasıl istersen öyle olsun!" dedi Küçük Hayvan, kırılmıştı.

Öğleden önce kavurucu bir sıcaklık vardı havada. Bütün bitkilerin boynu bükülmüştü, güneş ürpertici bir kırmızı ışık yayıyordu tam tepeden. Mumiler sıcağı çok sevmelerine rağmen kendilerini sersemle-

miş hissediyorlardı. Her yerde bitmiş büyük kaktüslerden birilerinin altına girip dinlenmeyi öyle çok isterlerdi ki. Ancak Mumi Anne'nin gönlü, Mumi Baba'dan herhangi bir iz bulmadıkça durup dinlenmeye razı değildi. Karanlık çökmesine rağmen daima güneye doğru yollarına devam ettiler.

Küçük Hayvan birdenbire durup, kulak kabartarak sordu: "Yakınlardaki bu pıtır pıtır ses de ne?"

Yaprakların arasından bir şeylerin fısıldayıp hışırdadığını duyuyorlardı.

"Yağmurun sesi bu" dedi Mumi Anne. "Kaktüslerin altına girmeliyiz."

Yağmur bütün gece yağdı, sabah olduğundaysa bardaktan boşanırcasına artarak devam etti. Dışarıda gördükleri gri ve hüzündü...

Mumi Anne, "Beklemenin faydası yok, yola devam etmeliyiz. Şimdi tam da ihtiyacınız olacağı zamana kadar sakladığım bir şeyde sıra" dedi ve çantasından büyük bir çikolatalı kek çıkardı. Onu yaşlı adamın bahçesinden almıştı, ortadan ikiye bölerek birer tane verdi.

"Eee, sen bir şey yemeyecek misin?" diye sordu Mumiş.

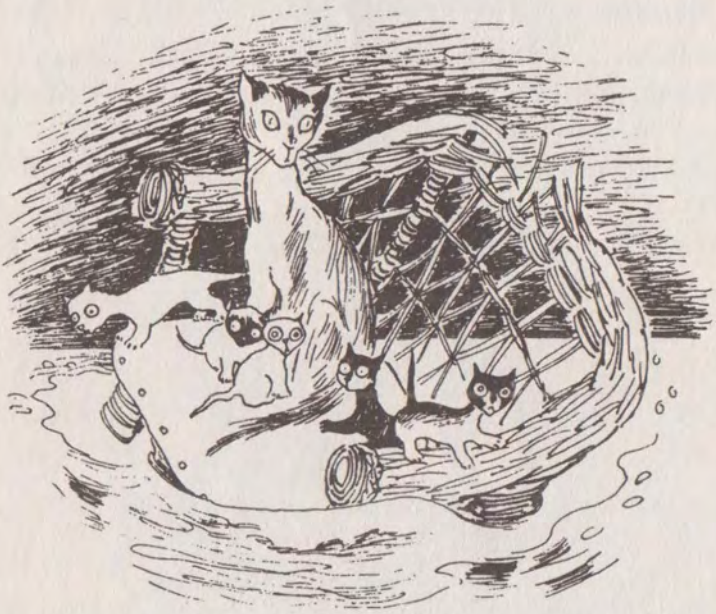
"Hayır" dedi Mumi Anne. "Ben çikolata sevmiyorum."

Tüm gün şiddetli yağmurun altında yürümeye devam ettiler, bir sonraki gün de. Yemek için bulabildikleri tek şey birkaç ıslak yer elması ve bir iki tane incirdi.

Üçüncü gün yağmur hiç olmadığı kadar kötü yağdı ve her bir küçük akıntı köpüren bir sele dönüştü. Sular durmaksızın yükseldiğinden ilerlemek gitgide daha güç hale geliyordu. Sonunda akıntıya kapılmamak için çareyi küçük bir kayanın üzerine çıkmakta buldular. Orada oturup üstlerine üstlerine gürüldeyerek gelen girdapları izlediler, şifayı kapacaklardı. Su baskınının koparıp aldığı mobilyalar, evler ve büyük ağaçlar her yandan geliyordu.

"Sanırım ben evime gitmek istiyorum" dedi Küçük Hayvan, ancak kimse ona kulak vermedi. Suda dans edermiş gibi dönerek gelen bir şeye takılmıştı gözleri.

Mumiş keskin gözleriyle bakıp, "Bunlar canlarını zar zor kurtarmış kazazedeler" diye bağırdı. "Bu bir aile! Onları kurtarmalıyız anne."

Döşemeli bir koltuk sallanarak onlara doğru geliyordu, arada suyun üstünde kalan ağaç tepelerine takılsa da fırtınanın kuvvetiyle sürüklenip gidiyordu. Sandalyede ıslak bir kedi ve yine onun kadar ıslak beş küçük yavru kedi vardı.

"Zavallı annecik!" dedi Mumi Anne ve beline kadar suyun içine girerek yanlarına koştu.

"Şimdi beni sıkıca tutun. Kuyruğumla onları çıkarmaya çalışacağım."

Mumiş, annesine sıkıca sarılmıştı. Küçük Hayvan da daha önce kendisi için bir şeylerin üstesinden gelme fırsatı doğmadığından çok heveslenmişti. Mumi Anne şimşek hızıyla kuyruğunu koltuğun kenarlarından birine dolayıp düğüm yaparak onu kendine doğru çekti ve "Yaşasın" diye çığlık attı. Mumiş de "Yaşasın" diye bağırıyordu.

"Hey hey! Bırakmayın sakın" diye ciyaklar gibi konuştu Küçük Hayvan. Koltuk yavaşça bulundukları tepeye doğru yönelmişti ve gelen bir dalganın yardımıyla karaya çıkmayı başardı.

Anne kedi yavrularını enselerinden bir bir tutup kurulamak için sıraya dizdi.

"Bu iyiliğiniz için teşekkür ederim. Hayatımda yaşadığım en kötü şeydi. Ahh! Kediciklerim benim" diyerek yavrularını yalamaya başladı.

"Sanki hava açılıyor gibi" dedi Küçük Hayvan, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. (Kurtarma işinde kendini gösteremediği için durumdan rahatsız olmuştu.) Gerçekten de bulutlar dağılıyordu, bir güneş ışını dik halde aşağıya yansımaktaydı ve bir tanesi daha... Böylece gökyüzü tamamen açıldı. Hava, suyu buharlaştıracak ısıdaydı.

"Yaşasın" diye bağırdı Mumiş. "Bakın! Her şey yoluna giriyor."

Hafifçe esen rüzgâr bulutları dağıtıp, yağmurdan ağırlaşmış ağaç dallarını sallamaktaydı. Azgın sular

sakinleşmişti. Bir yerlerde bir kuş cıvıldamaya başladı ve kediler güneş ışığının altında miyavlıyorlardı.

Mumi Anne kararlı bir sesle, "Artık devam edebiliriz" dedi. "Sular çekilene kadar bekleyecek zamanımız yok. Atlayın bakalım çocuklar. Koltuğu göle doğru itekliyorum."

"Ben burada kalacağım" dedi anne kedi ve esnedi. "İkna etmeye çalışmayın. Yerler kuruduğu zaman evime giderim." Güneşin altında kendilerine gelen beş yavru da oturmuş anneleri gibi esniyorlardı. Mumi Anne koltuğu karadan suya doğru itekledi.

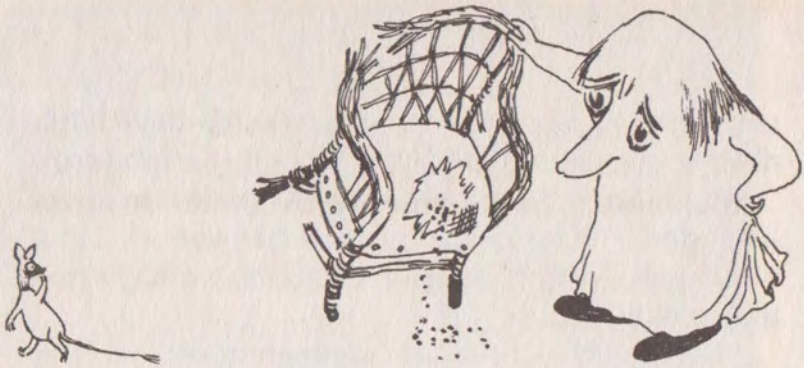
"Dikkatli ol" dedi Küçük Hayvan ve koltuğun arkalığına oturarak su baskınından sonra suda yüzen değerli bir şey bulacaklarından emin bir halde çevresine bakınmaya başladı. Ağzına kadar mücevherle dolu bir kutu görebilirdi pekâlâ. Neden olmasın? Dikkatlice bakınıyordu ve birden denizde parlayan bir şey gördü. Heyecanla, "Oraya doğru git!" diye bağırdı. "Parlayan bir şey var."

"Çevremizde yüzen her şeyi sudan çıkaracak zamanımız yok" dedi Mumi Anne ama yine de oraya doğru kürek çekti. Ne de olsa o iyi bir anneydi.

Küçük Hayvan gördüğü şeyi kuyruğuyla çekerek çıkarttı. "Of ya! Sadece eski bir şişeymiş. İçinde de güzel hiçbir şey yok" dedi hayal kırıklığı içinde.

Mumi Anne, "Görmüyor musunuz? Bu çok ilginç, şişenin içinde bir mektup var" dedi.

Sonra çantasından bir açacak alarak şişeyi açtı. Titreyen elleriyle mektubu dizine koyup yüksek sesle okumaya başladı.

Bunu bulan iyi kişiye sesleniyorum. Beni bulmak için elinizden ne geliyorsa yapın. Güzel evim sellere kapılıp gitti. Sular hâlâ yükselmeye devam ederken bir ağaç tepesinde yalnız, aç ve üşümüş bir halde oturuyorum.

Bahtsız bir Mumi

Mumi Anne, "Yalnız, aç ve üşümüş" diyerek ağladı. "Vah benim minik, zavallı oğlum! Baban çoktan boğulmuş olabilir."

"Ağlama" dedi Mumiş. "Belki çok yakınlarda bir yerde ağacında oturuyordur. Sular çok hızlı çekiliyor." Gerçekten de öyle olmuştu. Her yerde yığınla tepeler, direkler ve ev çatıları su seviyesinin üzerinde duruyor, kuşlar ise avazlarının çıktığı kadar ötüyordu.

Koltuk yavaşça sallanarak çok sayıda canlının oradan oraya koşuşturup eşyalarını sudan çıkarttığı tepeye doğru ilerliyordu.

Büyük bir Hemul, "O benim koltuğum!" diye bağırdı. Kumsalda yemek odası mobilyalarını bir araya toplamıştı. "Koltuğumla seyahat etmek de ne demek oluyor!"

"Çürük bir bot, o kadar" dedi Mumi Anne öfkeli bir halde ve kıyıya çıktı. "Sahiplenmeye de hiç niyetim yok."

Küçük Hayvan fısıldayarak, "Onu kızdırma, ısırabilir" dedi.

"Boş ver" dedi Mumi Anne. "Haydi, gelin çocuklar."

Hemul koltuğunun ıslak döşemesini tamir etmeye çalışırken, onlar da kumsal boyunca yürümeye başladılar.

Mumiş, çevresinde gidip gelen ve kendi kendine söylenen bir Marabukuşu'nu göstererek, "Bakın!" dedi. "Ne düşürdü acaba, merak ediyorum. Hemul'dan da sinirli bir hali var."

"Sizi küçük, şımarık çocuklar" dedi kuş. Kulakları iyi işittiği için konuşmayı duymuştu. "Acaba siz de yüz yaşına yaklaşıp, gözlüğünüzü düşürseydiniz, yine böyle mutlu olacak mıydınız bakalım!"

Sonra onlara sırtını dönüp, tekrar aramaya koyuldu.

Mumi Anne, "Haydi gelin şimdi. Babanı bulmak zorundayız" diyerek Mumiş'i ve Küçük Hayvan'ı elinden tutup, aceleyle yola devam etti. Birkaç saniye sonra suların çekildiği yerde çimenlerin içinde parlak bir şey gördüler. "Bu kesinlikle bir elmas" diye bağırdı Küçük Hayvan ancak dikkatlice baktıklarında onun bir çift gözlük olduğunu fark ettiler.

"Marabukuşu'nun bunlar, öyle değil mi anne?" diye sordu Mumiş. "Kesin öyle" dedi Mumi Anne. "En iyisi koşup gözlüğü vermek. Çok sevinecektir. Ama acele et. Zavallı baban bir yerlerde aç, ıslak ve yapayalnız bir halde oturuyor."

Mumiş kısacık bacaklarıyla koşabildiği kadar hızlı koştu. Uzaktan Marabukuşunun denizi altüst edip gözlüğünü aradığını görüyordu.

"Hey hey!" diye bağırdı. "Gözlüğün burada, Kuş Amca."

"Aaa gerçekten!" dedi Marabukuşu, çok mutlu olmuştu. "Aslına bakılırsa o kadar da yaramaz bir çocuk değilsin" diyerek gözlüğünü taktı ve başını bakınmak için şöyle bir çevirdi.

"Benim gitmem gerek" dedi Mumiş. "Biz de bir şeyler arıyoruz, görüyorsun ya."

Marabukuşu dostça konuştu: "Demek öyle. Peki, siz ne arıyorsunuz?"

"Babamı" dedi Mumiş. "Bir yerlerde bir ağaç tepesinde oturuyor."

Marabukuşu uzunca düşünüp, sonunda kararlı bir halde, "Bu işi yalnız başınıza yapamazsınız; ama gözlüklerimi bulduğunuz için size yardım edeceğim" dedi.

Ve gagasıyla Mumiş'i dikkatlice tutarak sırtına oturttu. Bir iki kanat çırparak kumsalın üzerinden uçmaya başladı. Mumiş daha önce hiç uçmamıştı. Uçmanın çok eğlenceli ama biraz da korkutucu olduğunu düşündü. Marabukuşu Mumi Anne'nin ve Küçük Hayvan'ın yanına indiğinde Mumiş kendisiyle gurur duyuyordu.

"Aramanızda size yardım etmek isterim" dedi Marabukuşu ve eğilerek Mumi Anne'yi selamladı. "Baylar ve bayanlar, uçmak istiyorsanız hemen başlayalım."

Öncelikle anneyi, sonra ise heyecandan ciyaklar gibi sesler çıkaran Küçük Hayvan'ı kaldırdı ve onlara sıkıca tutunmaları gerektiğini çünkü denizin üzerinden gittiklerini söyledi.

"Şu ana kadar gördüğüm en güzel şey" dedi Mumi Anne. "Uçmak zannettiğim kadar da korkunç değilmiş. Babamızı bulmak için dört bir yana dikkatlice bakalım."

Marabukuşu büyük yaylar çizerek uçuyor, her bir ağaç tepesinde alçalıyordu. Dalların arasında birçok canlı gördüler ancak hiçbiri aradıkları kişi değildi. Kurtarma seferiyle canlanan Marabukuşu, "Şuradaki böcekleri de sonra kurtarmalıyım" diye konuştu. Uzaklara, ileriye ve geriye doğru suların üzerinde uçup durdu. Güneş batmıştı. Hepsi de oldukça umutsuzdu.

Birden Mumi Anne bir çığlık attı: "İşte orada!"

Delice ellerini sallamaya başlamıştı, neredeyse aşağıya düşecekti.

"Baba!" diye haykırdı Mumiş. Küçük Hayvan ise Mumi Baba'ya duyduğu sempatiden ötürü çığlığı bastı.

Mumi Baba orada, kocaman bir ağacın en yüksek dallarından birinde ıslanmış ve üzgün bir halde oturup denizi seyrediyordu. Hemen yanına da bir acil durum bayrağı bağlamıştı. Marabukuşu'nun iniş yap-

masıyla bütün aile ağacın dallarındaydı. Mumi Baba şaşkınlıktan ve mutluluktan tek bir kelime dahi edemedi.

"Bir daha asla ayrılmayacağız" diyen Mumi Anne eşini kucakladı ve hıçkırarak ağladı. "Nasılsın? Hasta mısın yoksa? Bunca zaman nerelerdeydin? Yaptığın güzel ev nerede? Bizi sık sık düşündün mü?"

"Çok güzel bir evdi, maalesef gitti" dedi Mumi Baba. "Sevgili küçük oğlum ne kadar büyümüşsün böyle!"

Duygusallaşan Marabukuşu, "Evet, aynen öyle" dedi. "En iyisi sizi karaya indireyim. Güneş batmadan başkalarını da kurtarmaya çalışacağım. Kurtarma işi son derece eğlenceli."

Mumi ailesi başlarından geçen kötü olayları birbirlerine anlatırken, Marabukuşu onları bırakmak için kumsala doğru uçuyordu. Bütün bir sahil boyunca ateş yakan halk böylece hem ısınıyor hem de yemeklerini yapıyordu, birçoğu evsiz kalmıştı çünkü. Marabukuşu Mumileri ve Küçük Hayvan'ı yanan ateşlerden birinin yanına bırakarak, hızlıca bir veda edip tekrar denizlere doğru uçup gitti.

Ateşi yakanlar iki fener balığıydı. "İyi akşamlar. Buyurun, oturun. Çorbamız birazdan hazır olur" dediler.

"Çok teşekkür ederiz" dedi Mumi Baba. "Su baskınından önce nasıl güzel bir eve sahip olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Onu kendi ellerimle yapmıştım ancak yeni bir evim olursa ne zaman istersenız buyurun gelin."

"Büyüklüğü ne kadardı?" diye sordu Küçük Hayvan.

"Üç oda, biri gökyüzü mavisiydi, biri güneş sarısıydı ve diğeri de benekliydi. Çatı katında da senin için bir misafir odası vardı, Küçük Hayvan."

Mumi Anne çok mutlu olmuştu. "Gerçekten de bizim için mi yapmıştın o evi?"

"Tabii ki, her zaman, her yerde sizi aradım. Eski güzel şöminemizi, evimizi asla unutmadım."

Ay doğana, kumsaldaki ateşler sönmeye başlayana kadar oturup birbirlerine yaşadıkları olayları anlatıp, çorbalarını yudumladılar. Fener balıklarından bir battaniye alarak birbirlerine sokulup uyudular.

Ertesi sabah suların büyük bir kısmı çekilmişti. Hep beraber güneş ışığı altında keyifleri yerinde oradan ayrıldılar. Küçük Hayvan önde dans ederek gidiyor, sevinçten kuyruğunu yay şeklinde havalandırıyordu. Tüm gün yürüdüler ve harika bir yere vardılar. Yağmur sonrası her tarafta birbirinden güzel çiçekler açmış, ağaçların üzeri çiçek ve meyvelerle dolup taşmıştı. Meyvelerin yere dökülmesi için tek yapmaları gereken şey ağacı biraz sallamaktı. Sonunda gün boyunca gördüklerinden daha güzel bir yere, küçük bir vadiye ulaştılar. Orada çayırların ortasında çok güzel, mavi renge boyanmış, şömine görünümüne sahip bir ev duruyordu.

Mumi Baba çığlık atarak, "O, benim evim" dedi. Coşkuyla bir-

Tove

birlerini kucakladılar. "Buraya sürüklenmiş. Artık yeri burası."

"Yaşasın" diye bağırdı Küçük Hayvan. Evi o kadar beğenmişlerdi ki hemen koşarak vadiye indiler. Küçük Hayvan çatıya bile tırmandı. Bacanın üstünde gerçek inci tanelerinden oluşan bir kolye bulduğundan daha da gür sesle haykırmaya başlamıştı. Ev sular altında kaldığında kolye oraya takılıp kalmıştı.

"Artık zenginiz" diye çığlık attı. "Kendimize bir araba ve daha büyük bir ev alabiliriz."

"Hayır" dedi Mumi Anne. "Bu, sahip olabileceğimiz en güzel ev."

Sonra Mumiş'in elinden tuttu ve gökyüzü mavisi rengindeki odaya geçti. Değişiklik olsun diye seyahate çıktıkları o birkaç kez dışında tüm hayatları boyunca orada, o vadide yaşadılar.

SON

Mumiş ve Mumi Anne yaşayacak bir yer bulmanın telaşındadır. Mumi Baba'ya duydukları özlem de artık dayanılmaz olmuştur. Ona kavuşmak için karşılarına çıkan herkese onu görüp görmediklerini sorarlar. Ormanda, büyük sel baskınının ortasında evlerine ve Mumi Baba'ya kavuşacaklar mı acaba?

Mumilerin yaratıcısı Tove Jansson'un 1945 yılında yazdığı *Mumiler ve Büyük Sel Baskını*, Mumi Vadisi'ndeki hikâyenin başlangıcını oluşturan ilk kitaptır. Jansson bu kitapta, Mumi hayranlarına macera dolu bir öykü ve muhteşem çizimlerle merhaba diyor.

